

PROLOOG

Dimon, voorheen commandant van de kasteelgarde en tegenwoordig leider van de opstandige Clan van de Rode Vos, leunde tegen het kozijn van een raam, keek omhoog en maakte zich zorgen. Hij stond in een zaal op de bovenste verdieping van de donjon van kasteel Araluen. Schuin boven zich zag hij de zuidelijke toren, die nog een stuk hoger was.

Hij kwam hier regelmatig, om even een blik te werpen op de negende verdieping, waar prinses Cassandra, koning Duncan en hun manschappen zich hadden verschanst. Nu en dan zag Dimon beweging op het balkon dat om de hele verdieping heen liep, en hij had ook een keer Cassandra zelf over de rand heen naar de binnenplaats zien kijken.

Bij het zien van de prinses vloekte hij hartgrondig, maar zij was zich niet van zijn nabijheid bewust. De mensen op het balkon keken vrijwel nooit zijn kant op. Ze hadden meer belangstelling voor de binnenplaats. De boogschutters van Cassandra hadden daar al een paar Rode Vossen uitgeschakeld die zo onvoorzichtig waren geweest zich te ver bij de beschermende muren van de donjon vandaan te begeven.

Onder leiding van Dimon hadden de krijgers van de Clan van de Rode Vos het kasteel veroverd. Hij had de Clan een paar jaar geleden toevallig ontdekt. Het was een groepje ontevreden burgers, dat protesteerde tegen de wet dat ook vrouwen troonopvolger konden zijn. Die wet was ingevoerd door Cassandra's grootvader en betekende dat Cassandra ooit koningin

van Araluen zou worden. De Clan van de Rode Vos hield koppig vast aan de oude traditie dat alleen een man de troon kon bestijgen – iets waar Dimon het van harte mee eens was, omdat hij verre familie van Cassandra was en voor zover hij wist de enige mannelijke erfgenaam.

Hij was onder een valse naam lid van de Clan geworden en had zich onopvallend omhooggewerkt. Het was bij zijn komst een ongeorganiseerd, onbenullig zootje, met veel boosheid, maar zonder een echt plan. Dimon was ongeorganiseerd noch onbenullig. Hij was een goede redenaar die bij zijn luisteraars grote emoties kon oproepen en iedereen van zijn gelijk wist te overtuigen. Hij had een krachtige, aantrekkelijke uitstraling en het kostte hem geen moeite om ervoor te zorgen dat mensen hem aardig vonden en respecteerden. Hij maakte carrière bij de Clan en werd uiteindelijk de algemene leider. Doordat hij de organisatie versterkte en de leden beter wist te motiveren, kon de Clan uitgroeien tot een sterk en efficiënt geheim leger. Hij speelde in op hun verlangens, en hij gaf ze vooral ook een duidelijk doel: opstand tegen de koning. Zijn zaak had een flinke duw in de juiste richting gekregen doordat koning Duncan al een tijdje met een slechte gezondheid kampte. Zijn dochter Cassandra trad daarom op als regent, en nu een vrouw het voor het zeggen had, kon iedereen zien wat die verandering van de wet voor gevolgen zou kunnen hebben.

Dimon gebruikte de Clan van de Rode Vos uitsluitend om zijn eigen ambities te verwezenlijken. Hij was van plan de troon in te nemen en zichzelf tot koning te laten kronen. En de Clan was het middel dat hem moest helpen om dit doel te bereiken.

Hij beschouwde Cassandra's echtgenoot, heer Arnaut, als zijn voornaamste hindernis. Als de beste ridder van het land en de opperbevelhebber van het leger was Arnaut een voortreffelijke krijger en een geslepen strateeg. Hij werd in zijn leidersrol gesteund door zijn goede vriend Gilan, de commandant van het

gevreese korps Grijze Jagers. Dimon kon alleen in zijn opzet slagen als het hem lukte om die twee bij kasteel Araluen vandaan te lokken en ze – als het even kon – ook te doden. Hij had daarom een plan bedacht waarmee Arnaut en Gilan naar het noorden van het land waren gelokt, waar ze een opstand van een klein groepje leden van de Clan van de Rode Vos de kop in moesten drukken. Daarvoor hadden ze het grootste deel van de krijgsmacht van het kasteel meegenomen. Onderweg waren ze op een onverwacht grote groep tegenstanders gestuit, sommige van de Clan van de Rode Vos, maar ook een boel huurlingen uit Zonderland. Arnaut en zijn manschappen waren ver in de minderheid geweest en hadden vechtend hun toevlucht moeten nemen in een oud fort op een heuvel. Daar werden ze nu omsingeld door hun tegenstanders, maar Dimon wist dat ze daar onder leiding van Arnaut binnenkort wel een uitweg uit zouden vinden. Om de troon te veroveren moest hij daarom snel handelen.

Aanvankelijk was alles soepel verlopen. Dimon was met een list de onneembare muren van het kasteel binnengekomen, had een flinke groep leden van zijn Clan mee weten te krijgen en was er op een haar na in geslaagd Cassandra en haar vader gevangen te nemen.

Maar toen was er Maikeru geweest, de Nihon-Ja-zwaardvechter van Cassandra. Die had Dimon en zijn manschappen net lang genoeg weten op te houden om Cassandra en haar vader de kans te geven zich samen met een klein groepje getrouwe krijgers op de bovenverdiepingen van de zuidelijke toren terug te trekken.

De achtste en negende verdieping van die toren waren, voor het geval iemand het kasteel zou veroveren, ingericht als een laatste toevluchtsoord. Vlak onder de achtste verdieping kon een deel van de wenteltrap worden weggehaald, zodat de bovenste twee verdiepingen voor aanvallers vrijwel onmogelijk te

bereiken waren. De gevluchte partij kon via een kleinere houten trap vrijelijk tussen de achtste en de negende verdieping heen en weer bewegen. Op die twee bovenste verdiepingen waren ook veel wapens opgeslagen, er was houdbaar voedsel in overvloed en in twee grote bassins op het dak werd het regenwater opgevangen.

Tot nu toe had Cassandra Dimons pogingen om de achtste verdieping van de toren te bereiken steeds weten te voorkomen. Hij had nu echter iets bedacht waarmee hij haar definitief op de knieën kon krijgen.

Er werd aarzelend op de deur geklopt en hij draaide zich om. 'Heer Dimon, bent u daar?'

Hij herkende de stem. Het was Ronald, de leider van zijn kleine groep technici en belegeringsexperts. 'Binnen!' riep Dimon.

De deur ging open en de technicus kwam binnen. Het was een al wat oudere man met grijze haren en jarenlange ervaring in zijn werk. Hij aarzelde. Alle manschappen van Dimon wisten dat hun leider sinds de onverwachte tegenstand van de Nihon-Ja-zwaardvechter in een slecht humeur was.

'Wat is er?' vroeg Dimon bits. Hij ergerde zich aan het zenuwachtige gedrag van de man.

'Het materiaal voor uw toestel is er, heer,' zei de technicus. 'We kunnen onmiddellijk beginnen met het in elkaar te zetten.'

Voor het eerst in dagen verscheen er iets van een glimlach op Dimons gezicht. Hij wreef vergenoegd in zijn handen.

'Uitstekend,' zei hij. 'Dan kunnen we het voor mijn nicht Cassandra heel onaangenaam maken. Héél onaangenaam.'

HOOFDSTUK I

† Papa is omsingeld door een vijand die met meer mensen is en die alles wat hij doet kan zien. Hij kan zijn tegenstander niet verrassen. Ik wilde proberen wat mannen bij elkaar te krijgen om de vijand van achteren te overrompelen, dan kan hij ontsnappen.’

Cassandra dacht er even over na. ‘Dat zou kunnen, ja. Maar waar halen we zoveel man vandaan?’

Maddie had daar al over nagedacht. ‘We zouden het leger kunnen mobiliseren,’ zei ze. In het kasteel was altijd maar een klein garnizoen aanwezig. Het leger bestond verder uit gewapende krijgers, ridders en gewone soldaten die in het dagelijks leven in de dorpen en op de boerderijen werkten, maar waar in geval van nood altijd een beroep op kon worden gedaan.

Cassandra zag dat niet zo zitten. ‘Het duurt te lang om ze bijeen te krijgen. En Dimon zou al snel begrijpen wat we aan het doen waren.’ Ze stond op en begon door de kamer te ijsberen. Zo dacht ze graag na.

‘Wij kunnen het hier zo lang als we willen uithouden,’ zei ze. ‘Maar we moeten een manier bedenken om je vader en Gilan uit dat fort te bevrijden. Als zij dan naar het zuiden afzakken en Dimon van achteren aanvallen, kunnen wij vanaf hier aanvalen, zodat Dimon van twee kanten tegelijk wordt gepakt. Zei je dat er een tunnel naar het poortgebouw liep?’ Maddie knikte. ‘Dan kunnen we de brug naar beneden laten zakken en Arnaut en Gilan erin laten.’

Ze bleef driftig heen en weer lopen, intussen verwoed nadenkend.

‘Maar voor een verrassingsaanval op de mannen die Arnaut en Gilan vasthouden heb je manschappen nodig. Goede krijgers, van het soort waar dat geboefte van die Rode Vossen zich een ongeluk van schrikt.’

Ze bleef nog een tijdje in gedachten verzonken, maar ineens klaarde haar gezicht op. Ze keek haar dochter met een brede lach aan.

‘En ik weet precies wie we daarvoor het beste kunnen gebruiken,’ zei ze.

Cassandra liep naar het raam en wierp een blik over het parklandschap dat het kasteel omringde. Er klonk iets optimistisch in haar stem door dat er eerder in hun gesprek niet was geweest, en Maddie keek haar vragend aan.

‘Vertel,’ zei Maddie.

‘De Skandiërs,’ zei Cassandra.

Maddie begreep even niet goed wat haar moeder bedoelde. ‘Welke Skandiërs?’

‘Hal en zijn mannen, die Reigers.’ Cassandra ging per woord vrolijker kijken. ‘Zij kunnen elk ogenblik van de kust terugkeren.’

‘Maar waarom zouden zij ons helpen?’ vroeg Maddie.

‘Omdat ze goede vrienden en oude bondgenoten zijn. We hebben ze geholpen toen de Temujai jaren geleden hun land probeerden binnen te vallen. En wij brachten het losgeld op toen de Arridi hun oberjarl gevangen hadden genomen. Ze staan bij ons in het krijt, en ze zijn niet het soort mensen dat zoiets vergeet.’

‘Als jij het zegt.’ Maddie was er minder dan haar moeder van overtuigd dat de Skandiërs te hulp zouden schieten, maar Cassandra kende die zeewolven beter dan zij. Maar er was nog iets. ‘Zij zijn toch maar met z’n negenen?’

Cassandra glimlachte. ‘Negen Skandiërs, ja. Je vader zegt dat één Skandiër gelijkstaat aan drie normale soldaten. Als negen Skandiërs de Zonderlanders bij verrassing van achteren aanvallen, zorgen ze precies voor de paniek en verwarring die we nodig hebben. Neem dat maar van mij aan.’

‘Tja, dat klinkt wel goed,’ moest Maddie toegeven. ‘Maar hoe kan ik met ze in contact komen?’

Cassandra liep naar een grote kaart van Araluen die aan de muur hing. Maddie kwam bij haar staan en wachtte af. Haar moeder bestudeerde de landkaart, liet haar vinger over de rivier de Semath glijden en mompelde wat in zichzelf.

‘Even kijken. Ze zijn over de Semath de zee op gevaren. Het beschadigde wolvenschip lag hier...’ – ze tikte met haar vinger op een punt voor de kust bij de monding van de Semath – ‘... en Hal zei dat ze binnen tien dagen terug zouden zijn. Je hebt dus nog een paar dagen.’

Ze volgde de route van de slingerende rivier terug landinwaarts, tot ze bij een punt kwam waar de Semath scherp naar het zuiden afboog. Ze tikte op een plek op de zuidelijke oever, precies in de bocht.

‘Hier, lijkt mij. Dat is de beste plek om ze op te vangen. Daar zie je ze ruim van tevoren aankomen, zodat je de tijd hebt om hun aandacht te trekken.’

Maddie keek even naar de plek die haar moeder aanwees. Dat uitstekende stuk land leek inderdaad heel geschikt. Ze kon er op tijd zijn om de *Reiger* op te vangen, en ze leek er goed uitzicht over de rivier te hebben. Bovendien was het ver genoeg van het kasteel vandaan om haar gang te kunnen gaan zonder dat Dimon er iets van zou merken.

‘Laat ik dan maar zo snel mogelijk vertrekken,’ zei ze.

Haar moeder keek haar verbaasd aan. ‘Hè? Nu meteen al?’

‘Ja. Ik kan het beste vertrekken als het nog donker is. Dan is de kans des te kleiner dat de wachters van Dimon iets merken.’

Ik pak meteen wat proviand, dan kan ik zo gaan.'

Cassandra knikte. 'Aangenomen dat Arnaut en Gilan erin slagen uit het fort weg te komen, wat doe jij dan verder?'

'Dan komen we hierheen en leid ik die Skandiërs door de tunnel onder de slotgracht door. In het kasteel is er die verbor-gen trap naar het poortgebouw. Daar gaan we naartoe en dan laten we de ophaalbrug naar beneden. Daarna mogen papa en zijn manschappen het afmaken.'

'En als ze eenmaal binnen de muren van het kasteel zijn, kom ik met mijn mensen naar beneden en val ik de Rode Vossen van achteren aan,' zei Cassandra. Ze voelde even aan het hand-vat van de katana die ze onder haar riem door in zijn schede had gestoken. 'Ik verheug me er eigenlijk wel op om Dimon aan mijn zwaard te rijgen.'

Een halfuur later stond Maddie met een zak eten over haar schouder bij de deur naar de geheime trap. Cassandra stond naast haar. Ze wist nog maar sinds kort dat haar dochter in veiligheid was, dus ze liet haar niet graag vertrekken. Maar er zat weinig anders op.

'Zal ik met je meegaan tot de ingang van de tunnel?' vroeg ze, terwijl ze naar de deur gebaarde.

'Mama, het zijn achttien loodrechte ladders,' zei Maddie. 'Heb je echt zin om die allemaal af te dalen en daarna weer te beklimmen?'

Cassandra schudde haar hoofd. 'Niet echt, nee. Maar... ach, ik weet niet... nou ja, pas goed op jezelf.'

Maddie knikte een paar keer, maar zei niets. Ze omhelsde haar moeder snel, zwaaide de deur open en verdween in het zwarte trapgat.

HOOFDSTUK 2

De mannen in het fort op de heuvel kwamen bij het eerste ochtendlicht in beweging.

De wachters op de omheining, die al sinds middernacht in touw waren, hadden rood doorlopen ogen en liepen te gapen. Sommigen begroetten degenen die hen kwamen aflossen dankbaar omdat de lange nacht er nu op zat, anderen bromden geergerd omdat de aflossing een paar minuten te laat kwam. Vervolgens gingen alle afgeloste wachters naar beneden, waar voor de rij tenten de smeulende resten van de vuurtjes van de vorige dag nieuw leven werden ingeblazen. De geur van brandend hout verspreidde zich over het fort en vermengde zich met die van verse koffie en het in de pannen spetterende spek.

Arnaut en Gilan liepen over de houten omgang aan de binnenkant van de balustrade, waarbij ze af en toe een van de net aangetreden wachters een paar bemoedigende woorden toevoegden.

‘Goed blijven opletten, hè,’ zei Arnaut tegen hen. ‘We willen ons natuurlijk niet laten verrassen door die zwervers uit Zonderland.’

De wachters reageerden vrolijk op zulke woorden. Maar ja, besefte Arnaut, zij hadden dan ook niet net vanaf twaalf uur nachtdienst gedraaid, wat de vermoeiendste dienst van allemaal was. ’s Nachts merkten wachters niet alleen dat hun lichaam aan rust toe was, maar ze voelden zich dan ook het kwetsbaarst omdat de meeste van hun strijdmakkers lagen te

slapen. Dan stond je daar urenlang in het pikkedonker te turen, zag je beweging terwijl er eigenlijk niks gebeurde en vroeg je je steeds af: Moet ik alarm slaan? Kroop daar echt iemand door het gras? De voortdurende spanning zoog, zowel geestelijk als lichamelijk, alle energie uit een mens.

Arnaut zag de luitenant van de cavalerie, die elke dag de wachters aanwees. De man patrouilleerde ook op de muur, vanaf de andere kant in de andere richting van Arnaut en Gilan, en keek of zijn wachters wel alert genoeg waren. Arnaut gebaarde dat hij bij hem moest komen. De man deed wat hem werd gevraagd, rechte zijn schouders en zette een wijsvinger tegen zijn helm bij wijze van saluut.

‘Hoe kies jij wie er wanneer nachtdienst heeft?’ wilde Arnaut weten.

De luitenant dacht heel even over zijn antwoord na. ‘Meestal is het hun straf voor een of ander klein vergrijp,’ zei hij uiteindelijk. ‘Materiaal niet goed schoon of bed niet opgemaakt.’

Arnaut knikte een paar keer. ‘Ik vermoedde al zoiets. Laat in het vervolg iedereen maar gewoon meedraaien. We kunnen geen mensen twee of drie keer achter elkaar nachtdienst laten doen.’

De luitenant aarzelde. Hij keek Arnaut niet-begrijpend aan. ‘Jawel, heer,’ zei hij, maar uit zijn toon bleek wel dat hij het eigenlijk niet goed begreep.

‘Die laatste uurtjes voordat het weer licht wordt zijn het gevaarlijkst,’ legde Arnaut uit. ‘Als een man voor straf nachtdienst draait, loopt hij te balen en denkt hij vooral aan hoe oneerlijk hij is behandeld. Daardoor zal hij minder aandacht voor zijn eigenlijke werk hebben.’

Het gezicht van de luitenant klaarde op. Hij had daar zelf nog niet bij stilgestaan. Hij zat nu drie jaar in het leger, en iemand nachtdienst geven was de traditionele straf voor kleine overtredingen. En omdat het meestal dezelfde mannen waren die